

bage til Danmark, hører vi en diskussion om 25 øre her og 25 øre dér og: Uha, hvor går det hele dog ringe. Der er mennesker i det danske samfund, der ikke har det godt. Der er ydergrupper i det danske samfund, som er pressede, og som er stedbørn i velfærdssamfundet, men det er ikke nødvendigvis af økonomiske grunde, det er sådan, det er af mangel på vilje. Det er, fordi systemet ikke altid er skruet ordentligt sammen; kassetænkning er her et af eksemplerne. Det er ofte, fordi viljen ikke er til stede til at hjælpe de pågældende, og ofte er det, fordi man gør dem til et tabu og skubber dem til side følelsesmæssigt i stedet for at skabe dem et fællesskab.

Det er ikke primært et økonomisk problem, vi står med i Danmark, og derfor er det altså underligt, at vi så med vores luksusdiskussion skulle sende et signal ud om, at vi ikke, som vi plejer, vil hjælpe mennesker i den tredje verden. Det er for mig at se et udtryk for snæversyn og egoisme. Det er også snæversyn og egoisme, der af og til præger den offentlige debat. Vi hører om det, jeg får breve om det, og jeg tror, andre medlemmer af det høje Ting får nøjagtig de samme breve, som jeg får, nemlig dem med: Hvordan kan du dog sige, at flygtninge skal behandles ordentligt? Min bedstemor på plejehjemmet får ikke mere end én ret mad.

Vi hører den jo, denne sammenligning mellem udsatte grupper i Danmark og de fremmede, der kommer hertil, men svaret er jo: Det er ikke et enten-eller. Det er jo et både-og. Det er et både-og, at vi skal behandle vores ældre, vores sindslidende, vores handicappede, vores andre udsatte grupper ordentligt, men det har vi også kræfter til, samtidig med at vi påtager os den opgave, det er, at hjælpe nogle mennesker, der kommer her til landet, og som trænger til beskyttelse.

Vi nægter i CD, at der er det modsætningsforhold mellem danskere og udlændinge, eller at der er det modsætningsforhold mellem uland og os. Vi mener faktisk, at vi har en fælles opgave, der skal løses, og vi har en fælles opgave, der går ud på, at lige så vel som det var rigtigt, at vi i det danske samfund for 100 år siden blev enige om, at det danske samfunds stabilitet byggede på, at der var social lighed, retfærdighed og rimelighed, og at mennesker ikke blev tvunget ud i desperation og ulykke ved, at de ikke havde nogen fremtidsmuligheder, lige så vel er det sådan på verdenssamfundsplan i dag, at social skævhed, ulighed, desperation og

fanatisme i virkeligheden er med til at skabe konflikter, skabe ulykker og på længere sigt skabe langt, langt, langt større problemer for det danske samfund, end om vi skal give en halv milliard kroner mere eller mindre i ulandsbistand i år 2000.

På længere sigt kan det blive langt større regninger, der skal betales, og derfor denne vægtning i en finanslov. Derfor er det, at man ikke skærer i ulandsbistanden; derfor er det, at man stadig væk sætter midler nok af både til integration og til at modtage de fremmede i dette land på en rimelig måde. Det er i virkeligheden de holdninger og de penge, der skal til for at sikre, at det danske samfund har en chance for også at få en god fremtid i en mere fredelig verden.

Sådan hænger det efter CD's opfattelse sammen. Der er som sagt ingen modsætningsforhold her. Der er et ønske om at bruge pengene effektivt, men der er også i CD et ønske om, at den offentlige sektors og samfundets opgaver bliver løst. Derfor stiller vi os ikke op i rækken af partier, der på kort eller lang sigt ønsker generelle skattelettelser på personskat og alle mulige andre steder. Vi tror, at det er en illusion, og vi tror, at det er urealistisk. Vi tror faktisk, at de danske vælgere, de danske borgere, godt er klar over, at vil man have varen stabilitet, vil man have varen en god offentlig service, så koster det nogle penge, og dem er vi nødt til at bruge. Til gengæld skal de bruges så godt som muligt.

Men vi skal da nok gå pænt ind i forhandlingerne. Vi har som sagt nogle hjørnestejn, vi vil gå efter, dem har jeg prøvet at ride op her, og så glæder vi os da til de næste par måneders hyggelige samvær med finansministeren. Det plejer jo altid at gå rimelig godt, så derfor bliver det nok meget gode måneder, og jeg er overbevist om, at vi får et bredt finanslovforlig, når vi når frem til december måned.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg er jo helt enig i de grundholdninger, som CD's ordfører her gav udtryk for, bl.a. holdningen til bistandsarbejde og udviklingshjælp.

Så var hr. Duetoft også inde på, at der ikke var basis for sådan at strø om sig med skattelettelser, og det er jeg også meget enig i. Men det betyder vel også, at vi må bevare lejeværdien, der nu er blevet til en ejendomsværdibeskatning. Den har vi vel heller ikke råd til at af-